

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobcov : **1/ V. K.**, bývajúca v D., **2/ M. K.**, bývajúci v D., obaja zastúpení JUDr. I. F., advokátkou Advokátska kancelária D., proti žalovanému : **I. M.**, bývajúci D., t. č. bytom M., zastúpený P., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného **L. M.**, bývajúca D., t. č. bytom M., zastúpená P., **o zaplatenie 24 500 € s prísl., o zaplatenie 10 500 Sk s prísl.**, vedenej na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 7 C 41/2011, o dovolaní žalobcov 1/, 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 10. septembra 2012 sp. zn. 5 Co 257/2012

t a k t o :

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Žiline z 10. septembra 2012 sp. zn. 5 Co 257/2012 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Dolný Kubín rozsudkom zo 16. apríla 2012 č. k. 7 C 41/2011-217 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ sumu 24 500 € s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 24 500 € od 28.11.2010 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ sumu 10 500 € s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 10 500 € od 5.4.2011 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vyslovil, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Po vykonanom dokazovaní prvostupňový súd uzavrel, že je nesporné, že žalovaný do BSM so svojou manželkou vydražil nehnuteľnosti vlastnícky patriace žalobcom. Pre prípad, že sa tak stane, uzavreli dohodu, v zmysle ktorej mal žalovaný zaplatiť žalobcom rozdiel medzi sumou 80 000 €, za ktorú boli predmetné nehnuteľnosti vydražené a sumu o 115 000 €, t. j. 35 000 € a to tak, že sumu 24 500 € mal žalovaný zaplatiť do 30 dní po udelení príklepu, v danom prípade teda do 27.10.2010 (príklep bol dňa 27.10.2010) a sumu 10 500 € po uvoľnení a odovzdaní predmetných nehnuteľností do jeho užívania. Zároveň podľa dohody žalobcovia po obdržaní sumy 24 500 € mali do 15 dní

uvoľniť a vypratať predmetné nehnuteľnosti. Z vykonaného dokazovania a v zásade medzi účastníkmi to nebolo ani sporné, je zrejmé, že žalovaný ani jeho manželka neuhradili žalobcom zo sumy 35 000 € žiadnu čiastku.

Z úradnej povinnosti skúmal, či uvedená dohoda svojím obsahom alebo účelom neodporuje zákonu, prípadne ho neobchádza, alebo sa neprieči dobrým mravom. Nenašiel v konaní žalobcov rozpor so žiadnym zákonom, či už o dražbách, resp. Občianskym zákonníkom. Samotná dražba, či už dobrovoľná alebo napr. exekúciou, je v podstate len obdobou kúpnej zmluvy, kde je prejav vôle vlastníka nahradený iným spôsobom, príklepom. Nútený spôsob predaja slúži v danom prípade k uspokojeniu záväzkov vlastníkov. Pokiaľ vlastníci ako dlžníci uspokojia tieto záväzky do momentu dražby nie je dôvod, aby došlo k nútenému predaju. Zároveň treba konštatovať, že účelom núteného predaja nie je dosiahnuť čo najvyššiu sumu pre vlastníkov, ale uspokojiť veriteľov z výťažku. Bolo by práve v rozpore so zákonom aj s dobrými mravmi, ak by do momentu dražby bolo bránené vlastníkom, v danom prípade žalobcom, pokúsiť sa dosiahnuť za svoje nehnuteľnosti čo najvyššiu sumu a preto je možné, aby títo podnikali kroky smerujúce k predaju uvedených nehnuteľností, kde pri takomto predaji sú práva záložných veriteľov chránené, či už tým, že by záložné právo zostalo zapísané, prípadne z kúpnej ceny by bol takýto záložný veriteľ vyplatený. Potom nejaví sa v rozpore s dobrými mravmi, ak sa uzavrie taká dohoda, akú uzatvorili žalobcovi, ktorí sa vzdali práva rokovať s potenciálnymi kupcami, o ktorých existencii, vzhľadom na vykonané dokazovanie, nebolo pochyb a zároveň žalobcovia sa zaviazali vypratať predmetné nehnuteľnosti skôr, ako im prikazoval zákon, po tom, čo by boli obdržali od žalovaného určitú finančnú sumu. Toto je aj odpoveď na otázku žalovaného, že čo mal dostať za svoje peniaze, teda dostal exkluzivitu v tom, že okrem neho ako s potenciálnym kupcom už žalobcovia s nikým iným nejednali, hoci to bolo ich právo a určité ponuky jednoznačne boli a navyše by sa vystaňovali v zmysle dohody 15 dní po tom, ako by boli obdržali prvú časť dohodnutej sumy. V danom prípade nie je rozpor s dobrými mravmi a už aj preto, že od samého počiatku bolo jasné, vzhľadom na hodnotu nehnuteľností, resp. už aj na vyvolávaciu cenu, že v prípade dražby budú uspokojení okrem prednostného záložného veriteľa aj všetci ostatní, a že bude určitý zvyšok ešte vyplatený aj žalobcom.

Pokiaľ ide o ďalšie dva dôvody neplatnosti, v podstate sú totožné a ide o otázku konania manželov ako bezpodielových spoluvlastníkov k tretím osobám, resp. o otázku súhlasu jedného z manželov s úkonmi druhého manžela. Niet pochyb, že v danom prípade nejde o bežnú vec a teda manželia, v danom prípade žalobca a žalovaný mali mať od svojich

manželov buď plnú moc, alebo súhlas druhého manžela. Takýto súhlas možno dať v akejkoľvek forme, možno ho teda dať ústne, písomne alebo aj mlčky (konkludentne) ako správania druhého manžela možno usúdiť, že súhlasil s tým, aby bola záležitosť takto vybavená a súhlas možno dať nielen vopred ale aj dodatočne. Pokiaľ je daný súhlas druhého manžela, nemusí sa súd vôbec zaoberať otázkou platnosti plnej moci danej žalobkyni manželom, nakoľko k jej konaniu stačil súhlas manžela, a to aj dodatočný, ktorý je zrejmy a nespochybniteľný. Vyplýva to nakoniec aj z plnej moci, ktorou manželku poveril predajom a zároveň jej dal oprávnenie zastupovať ho vo všetkých vzťahoch spojených s predajom alebo prevodom tejto nehnuteľnosti, kde podľa názoru súdu takéto splnomocnenie dáva oprávnenie uzavrieť aj spornú dohodu. Žalobca však navyše nikdy nespochybnil svoj súhlas, naopak jeho súhlas s dohodou je zrejmy a potvrdený podaním žaloby na žalovaného. Taktiež pokiaľ ide o manželku žalovaného, jej súhlas je zrejmy. Tá sama na pojednávaní uviedla, že bola ochotná túto dohodu podpísať aj hneď, len pracovné povinnosti jej nedovolili prísť ju podpísať na druhý deň a pokiaľ sa s ňou oboznámila, tak iné rozvrhnutie súm nepovažovala za podstatné. Je teda zrejme, že pokiaľ sa manželka žalovaného dovolala relatívnej neplatnosti z vyššie uvedeného dôvodu úspešná byť nemohla. Žalobca sa relatívnej neplatnosti nedovoľoval a preto z vyššie uvedených hľadísk musel súd pozeráť na dohodu ako na platnú.

Pokiaľ ide o prípadné odstúpenie od zmluvy, ktoré uviedol právny zástupca žalovaného vo svojej záverečnej reči, takýto spôsob odstúpenia od dohody nespĺňa náležitosti určitého právneho úkonu a súd ho nepovažuje za platný. Hoci ho právny zástupca nijako bližšie nekonkretizoval, odstúpenie od dohody nie je v tejto dohode dohodnuté, v dohode je prehlásenie, že táto nebola uzavretá v tiesni alebo za nápadne nevýhodných podmienok, teda ani dôvod v zmysle § 49 OZ neprichádza do úvahy, ani nebol v konaní preukázaný. Teda ani odstúpenie od zmluvy urobené tzv. z opatrnosti neprichádza v danom súdenom prípade do úvahy. Považuje dohodu za určitú, zrozumiteľnú a prejav vôle účastníkov aj dostatočne jasne prejavový a pokiaľ súd nemal problém zistiť vôľu účastníkov z tejto dohody, nevidí žiaden dôvod, aby bola s odstupom času neurčitá a nezrozumiteľná pre žalovaného.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalovaného a vedľajšieho účastníka na strane žalovaného rozsudkom z 10. septembra 2012 č. k. 5 Co 257/2012-281 rozsudok okresného súdu zmenil tak, že návrh v celom rozsahu zamietol. Žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného náhradu trov prvostupňového konania a odvolacieho konania nepriznal.

Dospel k záveru, po tom, čo sám doplnil dokazovanie v odvolacom konaní, že súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, avšak vyvodil nesprávny právny záver.

Na rozdiel od súdu prvého stupňa vykonaným dokazovaním s poukazom na právnu úpravu dospel k záveru, že zmluva uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným je neplatná z dôvodu, že odporuje zákonu – zákon o dobrovoľných dražbách ako aj odporuje dobrým mravom. Žalovaný a vedľajšia účastníčka na strane žalovaného sa zúčastnili ako vydražiteľia dobrovoľnej dražby predmetných nehnuteľností, uskutočňovanej spoločnosťou G., na základe čoho po udelení príklepu a spísaní zápisnice o odovzdaní predmetu dražby nadobudli vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam. Dojednanie uskutočnené pred uvedeným spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam žalovaným a vedľajším účastníkom na strane žalovaného so žalobcami považoval za absolútne neplatné, odporujúce zákonu a dobrým mravom.

Predmetná dohoda bola uzatvorená len žalobkyňou a žalovaným, je neplatnou dohodou, keďže žalobkyňa konala na základe plnej moci, ktorá sa týkala len predaja nehnuteľností, a nie uzatvárania dohody a taktiež chýbal súhlas vedľajšej účastníčky na strane žalovaného k uzavretiu takejto dohody. Mal za to, že sa nejedná o bežnú vec z dôvodu, že nebol preukázaný súhlas vedľajšieho účastníka na strane žalovaného s uzatvorením predmetnej dohody, keďže rozdiel medzi cenou, za ktorú boli predmetné nehnuteľnosti vydražené a medzi cenou, ktorá mala byť dohodnutá medzi účastníkmi vopred, mal byť vyplatený z finančných prostriedkov vedľajšieho účastníka na strane žalovaného. Uvedené dôvody ho viedli k tomu, že rozsudok prvostupňového súdu zmenil a návrh v celom rozsahu zamietol.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia 1/, 2/ Namietali, že konanie pred dovolacím súdom je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p., rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p. a v konaní došlo k vadám v zmysle § 237 O.s.p. Namietali argumentáciu Krajského súdu v Žiline, ktorý tvrdil, že predmetná zmluva uzatvorená medzi žalobkyňou v 1. rade a žalovaným je neplatná a to najmä z dôvodu, že obchádza zákon o dobrovoľných dražbách, je nepostačujúca. Odvolací súd sa uspokojil iba so svojím názorom, bez poukazu na konkrétne dôvody, pre ktoré považoval danú zmluvu za obchádzajúcu zákon, ako aj bez ďalšieho odôvodnenia, na základe čoho dospel k takémuto stanovisku. V zmysle platnej a konštantnej judikatúry rozhodnutie

odvolacieho súdu je nepreskúmateľné – konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa § 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p. Odvolací súd považoval predmetnú dohodu za dôvod sa priečiaci dobrým mravom, pritom svoje tvrdenie žiadnym spôsobom neodôvodnil. Vniesol svojím konaním na strane žalobcov právnu neistotu.

Odvolací súd taktiež považoval dohodu za dohodu, ktorá sa prieči dobrým mravom. Pritom žalobcovia nevidia žiadny dôvod, pre ktorý by sa mala dohoda priečiť dobrým mravom. Odvolací súd svoje tvrdenie žiadnym spôsobom neodôvodnil a nevysvetlil.

Odvolací súd nesprávne právne posúdil aj skutočnosť, kedy považoval dohodu za neplatnú, keďže plná moc udelená žalobkyňou v 1. rade od jej manžela (v konaní vystupujúci ako žalobca v 2. rade) bola udelená len na odpredanie nehnuteľností, a nie na spísanie dohody. Takýto názor odvolacieho súdu je nesprávny. Odvolací súd evidentne nesprávne právne posúdil vzniknutú situáciu. Okrem toho je nelogické, prečo odvolací súd poukazuje na fakt, že kúpa alebo predaj nehnuteľností nie je bežnou vecou a teda sa vyžaduje aj súhlas druhého manžela, kde na margo uvádzajú, že predmetná dohoda nebola kúpnuou zmluvou a ani zmluvou, na základe ktorej mal žalovaný a vedľajší účastník nadobudnúť nehnuteľnosť. Súdu zrejme unikol fakt, že nehnuteľnosť žalovaný a vedľajší účastník na strane žalovaného nadobudli v dobrovoľnej dražbe, na základe ktorej došlo k prechodu vlastníckeho práva a nie kúpnej zmluvy, na základe ktorej sa prevádza vlastnícke právo.

Okrem toho v konaní na odvolacom súde došlo k zásadnému porušeniu procesných práv civilného procesu. Odvolací súd nesmie prekvapiť účastníkov novým právnym názorom pokiaľ účastníkov neoboznami s odlišným právnym posúdením a stranám neposkytne priestor na fundované vyjadrenie. V konaní na odvolacom súde žalobcovia 1/, 2/ nemali priestor, resp. odvolací súd svoje rozdielne stanovisko uviedol až v krátkom odôvodnení svojho rozhodnutia, pričom pred samotným rozhodnutím nepovedal, v čom vidí rozdielny názor oproti názoru súdu prvého stupňa, a tiež nedal ani priestor na vyjadrenie sa k týmto skutočnostiam. Navrhli, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný a vedľajší účastník na strane žalovaného navrhli dovolanie žalobcov 1/, 2/ zamietnuť a priznať im trovy dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorí sú zastúpení v súlade

s § 241 ods. 1 O.s.p., proti rozsudku uvedenému v § 238 ods. 1 O.s.p., preskúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dovolaním napadnutý rozsudok a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie treba zrušiť.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. vyplýva povinnosť dovolacieho súdu prihliadať vždy na procesné vady konania uvedené v § 237 O.s.p. a tzv. iné vady konania majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V dovolaní sa nenamieta existencia procesných väd konania v zmysle § 237 písm.a/ až e/ a g/ O.s.p. a ich vada v dovolacom konaní ani nevyšla najavo.

Dovolatelia tvrdia, že im v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať. Pod odňatím možnosti pred súdom konať v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. sa rozumie procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť realizovať procesné oprávnenia priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

K namietanej procesnej vade malo podľa názoru dovolateľov dôjsť tým, že odvolací súd považoval dohodu uzavretú medzi žalobkyňou 1/ a žalovaným za neplatnú a to bez akéhokolvek odôvodnenia, považoval túto dohodu za dohodu, ktorá sa prieči dobrým mravom, pričom svoje tvrdenia žiadnym spôsobom neodôvodnil. V zmysle platnej a konštantnej judikatúry je teda rozhodnutie odvolacieho súdu nepreskúmateľné.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa domáha navrhovateľ (žalobca), ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale aj z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.), pričom účastníkovi konania musí dať

odpoveď na podstatné otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotného rozhodnutia ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo účastníka a povinnosť súdu na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je podstatnou náležitosťou každého rozhodnutia súdu. Citované zákonné ustanovenie treba chápať aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie, a vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok Garcia Ruiz c/a Španielsko z 21. januára 1999) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. Georgiadis c/a Grécko z 29. mája 1997). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu a že takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok odvolacieho súdu (uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny stav (uznesenie z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/2004).

Po preskúmaní veci dospel dovolací súd k záveru, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nezodpovedá citovanému ustanoveniu § 157 ods. 2 O.s.p. a právu účastníkov na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie.

V danej veci sa žalobcovia 1/, 2/ domáhajú plnenia z inomínátnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobkyňou 1/ a žalovaným, t. j. dohody o doplatenie ceny nehnuteľností zo dňa 25.10.2010 – právneho úkonu uskutočneného žalobkyňou 1/ a žalovaným. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že v konaní žalobcov nenašiel rozpor so žiadnym zákonom, či už o dražbách resp. Občianskym zákonníkom. Nejaví sa v rozpore s dobrými mravmi ak sa uzavrie taká dohoda, akú uzatvorili žalobcovia, ktorí sa vzdali práva rokovať aj s potenciálnymi kupcami, o ktorej existencii vzhľadom na vykonané dokazovanie nebolo pochyb a zároveň žalobcovia

sa zaviazali vypratať predmetné nehnuteľnosti skôr, ako im prikazoval zákon po tom, čo by boli obdržali od žalovaného určitú finančnú sumu. Žalovaný mal dostať za svoje peniaze exkluzivitu v tom, že okrem neho ako s potenciálnym kupcom už žalobcovia s nikým iným nejednali, hoci to bolo ich právo a určité ponuky jednoznačne boli a navyše by sa vyst'ahovali v zmysle dohody 15 dní po tom, ako by boli obdržali prvú časť dohodnutej sumy. Nie je tu žiaden rozpor s dobrými mravmi už aj preto, že od samého počiatku bolo jasné, vzhľadom na hodnotu nehnuteľností, resp. už aj na vyvolávaciu cenu, že v prípade dražby budú uspokojení okrem prednostného záložného veriteľa aj všetci ostatní, a že bude určitý zvyšok ešte vyplatený aj žalobcom. Samotná dražba, či už dobrovoľná alebo napr. exekúciou je v podstate len obdobou kúpnej zmluvy, kde je prejav vôle vlastníka nahradený iným spôsobom, príklepom. Pokiaľ vlastníci ako dlžníci uspokojia tieto záväzky do momentu dražby, nie je dôvod, aby došlo k nútenému predaju. Bolo by práve v rozpore so zákonom a aj s dobrými mravmi, ak by do momentu dražby bolo bránené vlastníkom, v danom prípade žalobcom, pokúsiť sa dosiahnuť za svoje nehnuteľnosti čo najvyššiu sumu a preto je možné, aby títo podnikali kroky smerujúce k predaju uvedených nehnuteľností, kde pri takomto predaji sú práva záložných veriteľov chránené či už tým, že by záložné právo zostalo zapísané, prípadne z kúpnej ceny by bol takýto záložný veriteľ vyplatený.

Odvolací súd však dospel k inému záveru, že zmluva uzatvorená medzi žalobkyňou 1/ a medzi žalovaným je neplatná z dôvodu, že odporuje zákonu – zákon o dobrovoľných dražbách ako aj odporuje dobrým mravom. Dojednania uskutočnené pred uskutočnením dobrovoľnej dražby medzi žalobcami a žalovaným a vedľajším účastníkom považoval za absolútne neplatné, odporujúce zákonu a dobrým mravom.

Odvolací súd svoje odlišné právne závery v odôvodnení svojho rozhodnutia nijako nevysvetlil a skutkovo ako aj právne neodôvodnil.

Z uvedených dôvodov treba považovať závery odvolacieho súdu, že predmetná zmluva zo dňa 25.10.2010 odporuje zákonu o dobrovoľných dražbách ako aj dobrým mravom a je absolútne neplatná za predčasné a nepreskúmateľné. Takýmto svojím postupom (nedostatkom dôvodov) odvolací súd odňal žalobcom možnosť konať pred súdom (§ 237 písm.f/ O.s.p.). V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 27. júla 2011 sp. zn. III. ÚS 198/2001, v ktorom ústavný súd (okrem iného) uviedol, že povinnosť súdu rozhodnutie náležite (v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p.) odôvodniť je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu,

ktorý sa vysporiadava so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnených nárokov, ako aj špecifickými námietkami účastníkov. Porušením uvedeného práva účastníkov na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkom konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite, skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm.f/ O.s.p.

Pokiaľ dovolatelia namietajú, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej na zistený skutkový stav aplikuje príslušnú právnu normu a pri ktorej zo svojich skutkových zistení vyvodzuje právne závery.

Dovolateľmi napadnutý rozsudok nebolo možné v dovolacom konaní podrobiť prieskumu z hľadiska správnosti zaujatých právnych záverov, lebo obsah napadnutého rozhodnutia (vzhľadom na jeho nepreskúmateľnosť), nebol pre toto posúdenie dostatočným podkladom.

Z uvedených dôvodov dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 243b ods. 1 O.s.p.) a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. septembra 2014

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová